

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 206/09-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. augusta 2009 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Jána Lubyho a Ladislava Orosza v konaní o sťažnosti M. J., R., zastúpenej advokátom JUDr. A. S., D., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 541/2001, za účasti Okresného súdu Trenčín, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo M. J. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 541/2001 p o r u š e n é b o l o .

2. M. J. priznáva finančné zadost'učinenie v sume 2 000 € [slovom dvetisíc eur (60 252 Sk)], ktoré jej je Okresný súd Trenčín povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Trenčín je povinný uhradiť M. J. trovy konania v sume 292,38 € [slovom dvestodevät'desiatdva eur a tridsaťosem centov (8 808,24 Sk)] na účet jej právneho zástupcu JUDr. A. S., D., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti s'ťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. IV. ÚS 206/09 z 11. júna 2009 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie s'ťažnosť M. J. (ďalej len „s'ťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 541/2001 (ďalej aj „namietané konanie“).

Zo s'ťažnosti vyplýva, že s'ťažovateľka 26. júna 2001 podala okresnému súdu žalobu, ktorou uplatnila nárok na náhradu škody vzniknutej na jej vozidle v súvislosti s jeho odňatím orgánmi Policajného zboru ako veci dôležitej pre trestné konanie.

Sťažovateľka uviedla, že ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo konanie v jej právnej veci právoplatne skončené.

Okrem toho, že sa sťažovateľka domáhala, aby ústavný súd podľa čl. 127 ústavy vyslovil, že postupom okresného súdu bolo porušené jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zároveň požadovala prikázať okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov. Napokon žiadala, aby jej bolo priznané aj finančné zadost'učinenie v sume 50 000 € (1 506 300 Sk) a náhrada trov právneho zastúpenia.

Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. Spr 680/09 doručeným ústavnému súdu 16. júla 2009, v ktorom sa okrem iného uvádza:

„Vo veci boli vykonané nasledovné procesné úkony: 26. 6. 2001 - podaná žaloba na Okresný súd Trenčín

13. 12. 2001 - rovnopis žaloby doručený odporcovi na písomné vyjadrenie v lehote 1,5 mesiaca

14. 7. 2003 - upozornenie predsedníčky Okresného súdu na prietahy v konaní

29. 7. 2003 - uznesením navrhovateľka vyzvaná na doplnenie neúplného návrhu v lehote 20 dní

15. 10. 2003 - uznesením podanie navrhovateľky odmietnuté pre nedoplnenie žaloby

5. 11. 2003 - odvolanie navrhovateľky proti tomuto uzneseniu

6. 11. 2003 - odvolanie navrhovateľky doručované odporcovi a spis predložený odvolaciemu Krajskému súdu v Trenčíne na rozhodnutie o odvolaní

7. 11. 2003 - spis prevzal Krajský súd v Trenčíne

22. 6. 2003 - odvolací súd zrušil uznesenie Okresného súdu Trenčín

12. 7. 2004 - spis sa vrátil na Okresný súd Trenčín z Krajského súdu v Trenčíne

12. 7. 2004 - doručované uznesenie odvolacieho súdu účastníkom konania

3. 2. 2005 - vytyčené pojednávanie na deň 7. 11. 2005

11. 2. 2005 - zrušené pojednávanie na deň 7. 11. 2005 a vytýčené nové pojednávanie na 21. 3. 2005

24. 2. 2005 - žiadosť právneho zástupcu navrhovateľky o odročenie pojednávania dňa 21. 3. 2005 z dôvodu kolízie termínov iných pojednávanií

21. 3. 2005 - pojednávanie odročené na uvedení žiadosť právneho zástupcu navrhovateľky a odporca vyzvaný na písomné vyjadrenie a predloženie listinných dôkazov v lehote 30 dní

31. 1. 2006 - vytýčené pojednávanie na deň 27. 2. 2006

23. 2. 2006 - právny zástupca navrhovateľky faxom požiadal o odročenie pojednávania zo dňa 27. 2. 2006 z dôvodu kolízie termínov iných pojednávanií

27. 2. 2006 - pojednávanie odročené z uvedeného dôvodu na nový termín 20. 3. 2006

20. 3. 2006 - pojednávanie, na ktorom bola vypočutá navrhovateľka a jeden svedok, pojednávanie odročené na neurčito za účelom predloženia navrhovateľkou dvojmo videozáznamom poškodení vozidla, dokladov o kúpe súčiastok a kúpnej zmluvy a vyžiadania fotodokumentácie od Colného úradu v R.

24. 8. 2007 - vytýčené pojednávanie na 1. 10. 2007

1. 10. 2007 - pojednávanie odročené za účelom zistenia adresy navrhovateľky a jej právneho zástupcu, ktorí na doteraz známych adresách sú neznámi

1. 10. 2007 - súd zisťuje adresu právneho zástupcu navrhovateľky cez Slovenskú advokátsku komoru a zisťuje, že v zozname nie je uvedený

14. 4. 2009 - vytýčené pojednávanie na deň 20. 5. 2009 po zistení adresy bydliska navrhovateľky z trestného spisu na č. l. 94, zisťovanie adresy právneho zástupcu navrhovateľky výpisom zo živnostenského registra

20. 4. 2009 - zisťovanie zamestnávateľa navrhovateľky lustráciou v Sociálnej poisťovni

27. 4. 2009 - doručovanie termínu predvolania na 20. 5. 2009 prostredníctvom zamestnávateľa navrhovateľky

13. 5. 2009 - žiadosť právneho zástupcu navrhovateľky o odročenie pojednávania dňa 20. 5. 2009 z dôvodu kolízie termínov pojednávanií

15. 5. 2009 - na žiadosť právneho zástupcu navrhovateľky termín pojednávania 20. 5. 2009 zrušený a vytýčený nový termín 15. 6. 2009

19. 5. 2009 - súdu doručená žiadosť o odročenie pojednávania nového právneho zástupcu JUDr. A. S. z dôvodu, že prevzal zastúpenie deň predtým a navrhovateľka je dočasne práceneschopná

22. 5. 2009 - žiadosť predchádzajúceho právneho zástupcu navrhovateľky JUDr. J. K. o odročenie pojednávania na deň 15. 6. 2009 z dôvodu kolízie pojednávanií

25. 5. 2009 - upozornenie predsedníčky Okresného súdu Trenčín na povinnosť konať vo veci bez zbytočných prietáhov

2. 6. 2009 - súdu doručené odvolanie plnej moc pre právneho zástupcu navrhovateľky JUDr. J. K.

15. 6. 2009 - pojednávanie po výsluchu zástupcov účastníkov odročené na 8. 7. 2009 za účelom vypočutia troch svedkov a vyžiadania správy z Dopravného inšpektorátu PZ R.

8. 7. 2009 - vec bola rozhodnutá rozsudkom.

Skutková a právna zložitost' prípadu

Spor právne nie je zložitý, ale je skutkovo zložitý. Táto zložitost' spočíva v nedostatku priamych dôkazov na zistenie výšky škody spôsobenej odporcom na vozidle navrhovateľky.

Prietahy, ktoré podľa názoru súdu spôsobil sťažovateľ a ktoré boli spôsobené súdom
Sťažovateľka spôsobila prietahy v konaní tým, že jej právny zástupcu žiadal odročiť nasledujúce pojednávania z dôvodu jeho kolízie na iné pojednávania:

21. 3. 2005, 27. 2. 2006, 1. 10. 2007 - navrhovateľka zmenila adresu bydliska a túto súdu neoznámila, 20. 5. 2009.

Vo veci sa nevyskytli prekážky postupu konania podľa § 107 a nasl. O. s. p.“

K vyjadreniu okresného súdu bolo ústavnému súdu 31. júla 2009 doručené stanovisko sťažovateľky, v ktorom na vyjadrenie okresného súdu konkrétne nereagovala, iba uviedla, že netrvá na verejnom pojednávaní senátu ústavného súdu.

Obsah súvisiaceho spisu okresného súdu potvrdzuje úkony uvedené v jeho vyjadrení z 8. júla 2009.

Podľa zistenia ústavného súdu rozsudok okresného súdu vyhlásený na pojednávaní uskutočnenom 8. júla 2009 bol odporcovi doručený 13. júla 2009 a sťažovateľke 14. júla

2009, pričom odporca proti nemu podal odvolanie, ktoré bolo okresnému súdu doručené 21. júla 2009.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

Sťažovateľka zároveň namietala aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným

spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 druhej vety OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

1. Predmetom konania na okresnom súde bolo rozhodovanie o sťažovateľkou uplatnenom nároku na náhradu škody, ktorá vznikla na jej vozidle v súvislosti s jeho odňatím orgánmi Policajného zboru ako veci dôležitej pre trestné konanie.

Spory o náhradu škody tvoria súčasť bežnej rozhodovacej agendy všeobecných súdov a v zásade ich nemožno hodnotiť po právnej ani skutkovej stránke ako zložité. Okresný súd k otázke skutkovej zložitosti veci uviedol: „*Spor právne nie je zložitý, ale je skutkovo zložitý. Táto zložitosť spočíva v nedostatku priamych dôkazov na zistenie výšky škody spôsobenej odporcom na vozidle navrhovateľky.*“.

Aj v prípade, že by ústavný súd pripustil v danej veci zvýšenú mieru komplikovanosti, rozsiahlosti a náročnosti dokazovania, táto okolnosť nemôže podľa jeho názoru ospravedlniť nečinnosť a neefektívnosť postupu okresného súdu v napadnutom konaní vyhodnotenú na inom mieste odôvodnenia tohto nálezu.

2. Čo sa týka hodnotenia správania sťažovateľky ako účastníčky konania, ústavný súd konštatuje, že najmä v súvislosti s opakovanými žiadosťami jej právneho zástupcu o odročenie nariadených pojednávaní z dôvodu kolízie termínov iných pojednávaní, na ktorých sa mal zúčastniť, došlo k spomaleniu napadnutého konania. V doterajšom priebehu konania bolo nariadených sedem pojednávaní vo veci, pričom až v štyroch prípadoch okresný súd pojednávanie odročil, resp. stanovil nový termín pojednávania, a to práve v súvislosti so žiadosťami právneho zástupcu sťažovateľky o ospravedlnenie neúčasti a odročenie z dôvodu kolízie termínov iných pojednávaní.

Okresný súd všetky spomínané žiadosti akceptoval, no ústavný súd konštatuje, že takéto správanie právneho zástupcu do značnej miery spochybňuje skutočný záujem sťažovateľky na odstránení stavu jej právnej neistoty v namietanom konaní, ktorého sa domáhala sťažnosťou podanou ústavnému súdu. Ústavný súd na uvedenú skutočnosť prihliadol pri ustálení výšky finančného zadosťučinenia.

3. Ústavný súd napokon hodnotil samotný postup okresného súdu v napadnutom konaní z hľadiska existencie zbytočných prieťahov. V priebehu napadnutého konania zistil tieto obdobia úplnej nečinnosti okresného súdu:

- od 20. marca 2006 (odročený termín pojednávania okresného súdu) do 24. augusta 2007 (okresný súd nariadil termín pojednávania), t. j. 17 mesiacov a
- od 1. októbra 2007 (vrátené nedoručené zásielky okresného súdu) do 14. marca 2009 (okresný súd nariadil termín pojednávania), t. j. 18 mesiacov.

Ďalšie krátkodobejšie obdobia nečinnosti zistil ústavný súd v postupe okresného súdu:

- od 26. júna 2001 (doručená žaloba okresnému súdu) do 13. decembra 2001 (okresný súd doručil rovnopis žaloby odporcovi na vyjadrenie), t. j. takmer 6 mesiacov,
- od 12. júla 2004 [okresnému súdu vrátený spis z Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) po rozhodnutí o odvolaní] do 11. februára 2005 (okresný súd nariadil pojednávanie), t. j. 6 a pol mesiaca,
- od 21. marca 2005 (neuskutočnené pojednávanie) do 31. januára 2006 (okresný súd nariadil termín pojednávania), t. j. 10 mesiacov.

V súvislosti s týmito kratšími obdobiami nečinnosti poukazuje ústavný súd na svoju predchádzajúcu judikatúru, ktorej súčasťou je aj právny názor, že závažnosť doby nečinnosti súdu sa zvyšuje, keď po nej nasledujú jednoduché úkony, ktoré si nevyžadujú dlhodobé štúdium alebo inú prípravu (napr. III. ÚS 101/01, IV. ÚS 43/06).

Postup okresného súdu v napadnutom konaní bol okrem nečinnosti poznačený aj neefektívnosťou. Nasvedčuje tomu aj uznesenie krajského súdu sp. zn. 19 Co 244/03 z 22. júna 2004, ktorým zrušil a vrátil na ďalšie konanie uznesenie okresného súdu o odmietnutí podania sťažovateľky, keď v odôvodnení okrem iného uviedol:

„Je potrebné prisvedčiť navrhovateľke, že prejednaniu jej návrhu na náhradu škody nebránili žiadne také vady, ako má na mysli ust. § 43 ods. 2 O. s. p.

Podanie navrhovateľky má všetky náležitosti, ktoré zákon vyžaduje pre návrh na začatie konania a okresný súd ho zrejme aj za taký považoval, keď ho zaslal na vyjadrenie odporcovi, ktorý k návrhu zaslal aj písomné stanovisko.

Podanie navrhovateľky z 26. júna 2001 obsahuje okrem všeobecných náležitostí podľa § 42 ods. 3 O. s. p. aj označenie účastníkov, spísanie rozhodujúcich skutočností, sú označené dôkazy a z návrhu je zjavné, čoho sa navrhovateľka dovoľáva.

Prípadné právne posúdenie uplatneného nároku zákon nevyžaduje ako náležitosť návrhu. Právne posúdenie vzťahu je v právomoci súdu. V danej veci napokon navrhovateľka uplatnila nárok proti odporcovi podľa ust. §§ 420 a 421 Občianskeho zákonníka.

Vzhľadom na uvedené zistenia pri preskúmaní veci odvolacím súdom bolo potrebné uznesenie okresného súdu o odmietnutí podania navrhovateľky ako nesprávne zrušiť.“

Ústavný súd hodnotí ako neefektívnosť postupu okresného súdu aj skutočnosť, že bez náležitého posúdenia vyhovel všetkým žiadostiam právneho zástupcu sťažovateľky o odročenie pojednávania z dôvodu kolízie termínov s inými pojednávaniami, v ktorých zastupuje účastníkov, v dôsledku čoho došlo k spomaleniu priebehu napadnutého konania. V tejto súvislosti poukazuje na svoju predchádzajúcu judikatúru, v ktorej vyslovil, že kolízia dvoch pojednávania v tom istom termíne na rozdielnych súdoch, o čom v danom prípade právny zástupca vedel v dostatočnom časovom predstihu, nie je akceptovateľným predpokladom uznania existencie dôležitého dôvodu nevyhnutne potrebného na odročenie riadne a včas nariadeného pojednávania. Obsahom základného práva na verejné prerokovanie veci v prítomnosti účastníka konania a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom nie je povinnosť súdu vyhovieť akejkoľvek jeho žiadosti o odročenie pojednávania. Posúdenie opodstatnenosti dôležitého dôvodu (§ 101 ods. 2 OSP) v každom konkrétnom prípade patrí výlučne do právomoci konajúceho súdu (m. m. I. ÚS 68/98). Ústavný súd v kontexte vyhodnotenia celého priebehu namietaného konania na základe obsahu súvisiaceho súdneho spisu konštatuje, že žiadosti právneho zástupcu sťažovateľky o odročenie pojednávania prispeli nepochybné k jeho predĺženiu.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k názoru, že namietaným postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 541/2001 došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci

bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

Ústavný súd aj napriek záveru, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, neprikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prietáhov, vzhľadom na to, že okresný súd rozsudkom z 8. júla 2009 rozhodol v merite veci.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľka žiadala aj o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 50 000 € (1 506 300 Sk) z dôvodov uvedených vo svojej sťažnosti, kde poukázala najmä na to, že konanie vo veci trvá takmer 8 rokov, čím dochádza *„k znižovaniu garancie právnej istoty v právnom štátne SR“* a vyvoláva v nej pocit právnej neistoty.

Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto

prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. 12 C 541/2001 a berúc do úvahy konkrétne okolnosti daného prípadu, osobitne správanie sťažovateľky, resp. jej právneho zástupcu, ako aj skutočnosť, že konanie vo veci nebolo do rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončené, ústavný súd považoval priznanie sumy 2 000 € [slovom dvetisíc eur (60 252 Sk)] za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku jeho právneho zastúpenia v konaní vedenom ústavným súdom advokátom JUDr. A. S. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2008, ktorá bola 695,41 € (20 949,92 Sk).

Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to každý úkon po 115,90 € (3 491,60 Sk), t. j. za dva úkony 231,80 € (6 983,21 Sk), čo spolu s režijným paušálom 2 x 6,95 € (209,38 Sk) (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 245,70 € (7 401,96 Sk). Keďže advokát je platcom dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“), uvedená suma bola zvýšená o DPH vo výške 19 % podľa § 18 ods. 3 vyhlášky a podľa § 27 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení

neskorších predpisov. Trovy právneho zastúpenia vrátane započítania DPH a režijného paušálu boli priznané v celkovej sume 292,38 € (8 808,24 Sk).

V zmysle ustanovenia § 11 ods. 2 vyhlášky základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna šestina výpočtového základu vo veciach zastupovania pred ústavným súdom, ak predmet sporu nie je možné oceniť peniazmi. Predmetom konania pred ústavným súdom je ochrana základných práv a slobôd, ktorá nie je oceníteľná peniazmi (II. ÚS 299/04). Ústavný súd vzhľadom na to pri rozhodovaní o úhrade trov konania nemohol vychádzať z hodnoty veci, ktorá je predmetom napadnutého konania, ako to požadoval právny zástupca sťažovateľky.

Ústavný súd preto vo zvyšnej časti návrhu týkajúceho sa trov konania nevyhovel.

Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, nadobudne toto rozhodnutie právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. augusta 2009